

Sygn. akt V KZ 61/15

POSTANOWIENIE

Dnia 19 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski

w sprawie **G. S.**,

co do którego warunkowo umorzono postępowanie o czyn z art. 177 § 1 k.k.

po rozpoznaniu zażalenia obrońcy na zarządzenie prezesa Sądu Okręgowego w G.

z dnia 19 listopada 2015 r., sygn. akt IV WKK [...],

w przedmiocie odmowy przyjęcia kasacji

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Prezes Sądu Okręgowego w G., zarządzeniem z dnia 19 listopada 2015 r., sygn. akt IV WKK [...], odmówił przyjęcia kasacji obrońcy G. S., co do którego warunkowo umorzono postępowanie o czyn z art. 177 § 1 k.k. Powyższe zarządzenie zaskarżył obrońca podtrzymując pogląd wyrażony w kasacji o istnieniu bezwzględnej przyczyny odwoławczej, polegającej na sprzeczności w treści wyroku uniemożliwiającej jego wykonanie. Miała się ona sprowadzać do orzeczenia wobec G. S. obowiązku naprawienia szkody w kwocie 6000 zł, podczas gdy jednocześnie temu rozstrzygnięciu towarzyszyło ustalenie, że pokrzywdzony i oskarżony uzgodnili naprawienie szkody w drodze wykonania na koszt oskarżonego remontu motoroweru uszkodzonego podczas zdarzenia. Zdaniem skarżącego, w tym stanie rzeczy zasądzenie kwoty 6.000 zł tytułem odszkodowania stoi w sprzeczności z ustalonym już sposobem naprawienia szkody i będzie prowadziło do „nadmiernej kompensacji na rzecz pokrzywdzonego”.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zażalenie obrońcy G. S. okazało się bezzasadne, a podniesione w nim zarzuty i argumenty nie zasługiwały na uwzględnienie. Przepis art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., który autor zażalenia wskazał jako podstawę skargi kasacyjnej otwierającej – jego zdaniem – w istniejących uwarunkowaniach procesowych drogę do wniesienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia, wymaga łącznego wystąpienia dwóch elementów składających się na bezwzględną przyczynę uchylenia orzeczenia. Są nimi: sprzeczność w treści orzeczenia i brak możliwości jego wykonania, będący konsekwencją tej sprzeczności. Już prosta wykładnia tej konstrukcji normatywnej prowadzi do wniosku, że nie każda nawet rzeczywista sprzeczność rodzi konsekwencje przewidziane w art. 439 § 1 k.p.k., ale tylko taka, która uniemożliwia wykonanie orzeczenia dotkniętego taką wadą. W niniejszej sprawie nie zostało jednak wykazane, aby zmaterializowała się którakolwiek z przesłanek określonych w pkt 7 art. 439 § 1 k.p.k. Chybione są w szczególności wywody skarżącego dopatrującego się sprzeczności orzeczenia w nałożeniu obowiązku naprawienia szkody w sytuacji, gdy – jak twierdzi – ustalono, że oskarżony sfinansował remont motoroweru pokrzywdzonego. Niezależnie od tego, że to przecież autor obecnego zażalenia na rozprawie przed Sądem Rejonowym w S. w dniu 25 marca 2015 r., sam wnosił o wydanie orzeczenia co do naprawienia szkody w tej właśnie postaci i określił je mianem „zadośćuczynienia dla pokrzywdzonego” (k. – 361v), a więc nie wiązał tego środka kompensacyjnego z naprawą motoroweru, to takie rozstrzygnięcie w żaden sposób nie pozostaje w sprzeczności z dalszą częścią wyroku. W jego treści nie odniesiono się zresztą wprost do kwestii naprawy motoroweru sfinansowanej przez oskarżonego. Trudno więc mówić w tym zakresie o jakiegokolwiek sprzeczności. Nie jest natomiast dopuszczalne kontestowanie w tym trybie zasadności orzeczenia takiego środka w tej właśnie formie, do czego w istocie sprowadzają się wywody autora zażalenia, który wywodzi, że dolegliwości poniesione przez pokrzywdzonego w wyniku wypadku, wynikające z doznanych obrażeń ciała, powinny być rekompensowane w drodze zadośćuczynienia a nie odszkodowania. W istniejących w tej sprawie uwarunkowaniach procesowych (art. 523 § 2 k.p.k.) kasacja strony odwołująca się do takiego zarzutu nie może zostać przyjęta.

Jeszcze bardziej jednoznacznie rysuje się sytuacja w zakresie drugiej przesłanki składającej się na podstawę uchylenia orzeczenia wskazaną w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. Autor zażalenia nawet nie podjął próby wykazania, że zarzucana przez niego wada wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 25 marca 2015 r., sygn. akt II K 4 [...], utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 21 lipca 2015 t., sygn. akt IV Ka [...], uniemożliwia jego wykonanie. Nie ma bowiem formalnych ani faktycznych przeszkód do wyegzekwowania nałożonego środka kompensacyjnego, natomiast zagadnienie trafności wyboru postaci tego środka, jak już wyżej wspomniano, w realiach procesowych tej sprawy nie może być kwestionowana w trybie kasacji wniesionej przez stronę procesową.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

I.n